

Kapitola 15

Cassie

Čtvrtek, 08:23

NEKONEČNEJ DVADELNÍ VEČÍREK

Čtvrtek

Ráno: Fronta na Skleněný zvěřinec. Fronta na Follies.

Odpoledne: Matinée Follies (plán B: Louskáček)

Večer: Skleněný zvěřinec Večerní představení Follies (pokud neseženeme lístky na odpoledne).

Je to jen pár croissantů, Cass!

Koupila jsem Jasonovi snídani – croissanty se šunkou, kávu pro něho a čaj pro sebe, abych ho ujistila, že se na něho za tu včerejší noc nezlobím, ale po všem, co se stalo, si teď vůbec nejsem jistá, jestli je to dobrý nápad. Co když si to vyloží jinak? Na druhou stranu – proč si pořád lámat hlavu nad tím, proč jsem na něho dneska tak milá, když jsem před ním včera v bytě tety Gemmy v podstatě utíkala? Chudák se teď asi myslí, že mizerně líbá, což vůbec není

pravda. Spíš naopak – bylo to docela fajn. Užívala jsem si, že mě někdo pro změnu políbil *impulzivně* a jen proto, že chtěl. Ben mi poslední dobou dával pusy jen tehdy, když mi chtěl připomenout, kdo je můj kluk.

Škoda, že Jason bydlí za oceánem.

Vidím ho na druhé straně ulice. Sedí před Golden Palace s hlavou opřenou o stěnu a vypadá utahaně. Když přejdu silnici, všimnu si ve frontě i někoho jiného. *Bože můj!*

Harry a Bets tu zase straší a jsou dnes asi desátí v řadě.

„Cassie!“ zamává na mě Jason, celý nadšený, že mě vidí. Usmívá se tak, že si nakonec musím přiznat, že jeho polibek byl víc než jen „docela fajn“. Najednou se trochu stydím, že jsem se dneska vykašlala na mytí vlasů a jen si je stáhla do culíku. (Omlouvá mě jen to, že jsem se vzbudila o půl sedmé!) Posadím se k němu a podám mu kafe a croissant. „Říkala jsem si, že by ses možná potřeboval posilnit.“

Ach jo. To byla ale pitomá hláška! Snažím se zakrýt svoji grimasu kelímkem čaje, ale ten je tak horký, že mě okamžitě začne pálit pusa, krk i žaludek. Proč já husa nezůstala radši v posteli?

„To si piš,“ řekne Jason, zatímco já čekám, až mi v útrokách přestane zuřit požár. „Díky.“

Když už jsem tady, sama nevím, co Jasonovi řeknu. Kromě toho netuším, co mu říct *chci*. Ať už je to ale, co chce, rozhodně to nebudu ventilovat v doslechu Harryho a Bets, kteří se v zástupu turistů dívají rovnou na nás a kření se tak široce, že jim to dodává skoro zlověstného dojmu.

„To je ale úleva,“ vydechne Harry, zatímco mu Bets od-
daně položí hlavu na rameno, „když jsem viděl tady He-
nryho samotného, bál jsem se, že jste se rozešli.“

Bets zalapá po dechu: „Včera v té kavárně jste si pořá-
dně vjeli do vlasů, co? Božíčku! Jsem ráda, že jste si to vy-
říkali.“

Jen se s Jasonem usmějeme – nejdřív na ně, a potom na
sebe navzájem. „Tys jim řekl, že se jmenuješ Henry?“ za-
mumlám přes kelímek s čajem.

„Prostě mě to tak napadlo,“ odpoví mi stejně mumlavě
a ukousne si croissantu.

Atmosféra mezi námi se zase vrací do starých kole-
jí, i když si teď dávám pozor, abych odolala nutkání se
k němu v mrazivém větru přitulit.

„Co myslíš?“ zeptá se Jason. „Do třetice všeho dobrého?“

„Je čtvrtek,“ řeknu mu, „takže hrajou matinée a jedno
večerní představení. Pokud ty lístky tentokrát nedostanem,
asi se fakt zblázním.“

Jasonův smích přejde plynule v zívnutí. „Promiň,“ zved-
ne ruku v omluvném gestu, „určitě to není tvojí společností.“

Šťouchnu ho kolenem. „Tak to doufám. Ale poslouchej
– fakt moc dík, žes mě dneska ráno nechal prospat.“

„To bylo to nejmenší,“ hlesne a podivně zdůrazní slovo
nejmenší. Snad nezůstal celou noc vzhůru a nedělal si hla-
vu z té pusy? „Ale přísahám ti, že už nic *takového* nezku-
sím,“ dodá tiše.

Naše pohledy se na pár vteřin setkají, než zahanbeně
odvrátí hlavu. Je ta roztomilý, že bych ho nejradši popadla
za ruku, ale to by si mohl vyložit jako zájem, takže mu rad-

ši jen řeknu, že se nemá za co se omlouvat. „Dostat pusu od pohledného Američana není úplně moje definice těžkosti.“

Pokud jde o protichůdné signály, asi jsem v nich mistr.

Čtvrtek, 9:56

Těsně před desátou se u vchodu začíná něco dít. Protože je to o něco dřív než v ostatní dny, projede čekajícím davem nový proud nadšení. Všichni vstáváme a spořádaně se řadíme, ale ukáže se, že tentokrát otevřeli jen jedny jediné dveře, ze kterých vyjde holka o něco málo starší než já a Jason ve zlaté polokošili s logem divadla a osloví nás: „Promiňte, ale můžete mi na chvílku věnovat pozornost?“ Teď se na ni upírají všechny oči široko daleko. „Máme tu několik míst pro rodiny herců. Většinou se o ně nikdo nehlásí, ale tentokrát nás o ně dost účinkujících poprosilo, a tak je dnešní matinée vyprodáno.“

Jason vypadá stejně znepokojeně, jako se já cítím, ale nasadí klidný výraz a zeptá se: „To nevádí, ne? Hrajou přece ještě večerní představení.“

„Pokud jde o dnešní večer,“ překřikuje pokladní dav, „máme pozvané lidi od tisku, a tak nám asi taky mnoho lístků nezbyde.“ Očima těká po shromážděných lidech a počítá je. Z její tváře vyčtu, že to nevypadá dobře, zvláště, když pohledem významně ulpí na Harrym a Bets. „Jen jsem vás na to chtěla upozornit v případě, že by to dneska

někdo nechtěl riskovat?“ zírá na naše dvě známé hrdličky tak okatě, že už jim to musí dojít. Já se přidávám.

Harry s Bets si vymění pohled a já jeden bláhový moment doufám, že se teď prostě seberou a půjdou si po svých, ale oni je. Jen sepnou ruce jako k modlitbě a Bets zašvitoří, že risk je zisk. „Věřte nám, my to víme.“

Začínám tyž dva vážně nesnášet.

Když se v deset otevřou všechny dveře a fronta se šine vpřed, Harry s Bets samozřejmě dostanou vstupenky a já s Jasonem se aspoň dostaneme *downitř*. Najednou zapomínám na protichůdné signály a samým nadšením drtím Jasonovi ruku, když konečně staneme před oknem, za nímž sedí ta mladá žena ve zlaté polokošili a... soucitně se na nás dívá.

Vysvětluje nám, že obyčejné lístky už jsou vyprodané a zbývají jen dvě zrušené vstupenky do lóže. 250 liber za kus!

Kdybych nedržela Jasona za ruku, asi bych sebou sekla. Jako z dálky slyším, jak paní děkuje, a potom už vrávoráme z lobby na ulici, kde se skoro srazíme s tou zatracenou zamilovanou dvojicí Harrym a Bets.

Nevím, jestli je to tím, že dostali lístky už *tříkrát za sebou*, nebo tím, že teď nadšeně pózují před divadlem a fotí si selfička se svojí kořistí, ale najednou toho mám dost, a tak se rozhodnu jim velmi neanglicky vynadat.

Jenže nemůžu, protože... Jason je první. „Vypadáte fakt spokojeně,“ prskne kysele, ale ti dva tón jeho hlasu vůbec nechápou. Jen pokyvují a usmívají se, jako by „nechtěli věřit svému štěstí“.

„Co takhle se o to štěstí podělit, hm? Vy už jste to představení přece viděli!“

„Dvakrát,“ zamumlám.

Pokud mě vůbec slyšeli, vůbec je to nerozhodilo, ale když se na ně tak dívám – ty dva asi nevyvede z míry vůbec nic. Chápou vůbec, jak smutné to představení ve skutečnosti je?

„Vážně nádherná show,“ vzdychá Bets a svírá oběma rukama lístky. „A ta produkce... ta by člověku vážně dokázala měnit život. A až to dohrajou, bude to fuč. Dnes je poslední večer s Portií Demarche v roli Sally. Prostě to *musíme* vidět ještě jednou.“

Jason už se chystá na ně štěknout něco pepného, ale radši ho odtáhnu pryč. „To nemá cenu – je to jako mluvit do zdi.“ A i když mě to skoro bolí, houknu na Harryho s Bets: „Tak si to užijte!“ zatímco ve skrytu duše doufám, že jejich taxík zůstane po cestě do divadla trčet v dopravní zácpě.

Čtvrtek, 10:33

Jason zvedne hrnek a zase ho postaví na stůl, aniž by se napil. To už je potřetí za posledních deset minut, kdy sedíme v kavárně nedaleko Golden Palace. Tváří se pěkně naštvaně, ale vzhledem k tomu, že se z rádia zrovna line *Santa Baby*, mám co dělat, abych nevyprskla smíchy.

„Máš u sebe plán na dnešek?“ zeptám se ho, když mě napadne, že pokud se bude soustředit na všechno, co dnes *můžeme* vidět, možná ho to vytáhne z mrzuté nálady.

Z kapsy bundy vytáhne zápisník a podá mi ho. Nalistuju na list nadepsaný „ČTVRTEK“ a smutně přesunu *Follies*

na pátek – naši poslední naději. Tedy spíš Jasonovu poslední naději, protože zatímco já tu zůstávám, on musí v sobotu letět domů. Stejně bych to představení ale nejradši viděla společně s ním, když se celou dobu tak horečně snažíme získat lístky.

„Sakra!“ vydechnu. *Louskáček!* Byla jsem tak zničená z našeho neúspěchu u pokladen, že mě ani nenapadlo zjistit, jestli ještě dostaneme lístky na můj záložní plán a oblíbenou londýnskou vánoční tradici, kterou si umím užít bez větších scén dokonce i s *mámou*. Když nám *Follies* stále unikají, *Louskáček* by mi jistě spravil náladu.

Vytáhnu telefon, natukám do vyhledávače adresu a tčkám očima po stránce. Vyprodáno, vyprodáno, vyprodáno. Odpolední i večerní představení jsou beznadějně plná. „Do háje!“

Jason mi jemně sebere mobil dřív, než jím vzteky hodím o podlahu. „To je dobrý,“ položí ho na stůl vedle mého hrnku se stydnoucím čajem, na který jsem zapomněla stejně jako on na svoji kávu. „Nedělej si s tím hlavu.“

„Hrozně mě štve, že se nám program hroutí pod rukama,“ povzdychnu si. „A jako místní se za to cítím zodpovědná, takže mám pocit, že ti zrovna kazím dovolenou.“

Posadí se na okraj židle a natáhne se pro moji ruku, ale nakonec si to rozmyslí a jen mi přátelsky položí dlaň na rameno. „Hele, víš co? Co kdybych se o program postaral dneska já? Ty už jsi toho udělala dost, a navíc mi poskytla volnou postel tety Gemmy, takže je fér ti dneska trochu ulevit, ne?“

Nemůžu říct, že by se mi ten nápad nelíbil. Nakonec – Jason je tu na návštěvě, a tak je fér podniknout taky jednou něco, co padne do oka jemu.

Kromě toho docela ráda zjistím, jaká představení ho zaujmou.

„Tak se kouknem, co tu máme,“ vytáhne telefon, několikrát klepne na displej a odvrátí se, abych neviděla, co hledá. „Jo!“ sevře pěst v triumfálním gestu, a potom ťuknutím rozsvítí displej. Asi zrovna kupuje lístky.

„Tak co to bude?“ poposednu si, abych lépe viděla, ale Jason jen s ledovým klidem schová mobil zpátky do kapsy.

„Však uvidíš,“ usměje se a oči se mu lesknou nadšením. Na chvílku mě napadne: snad nekoupil ty příšerně drahé lóže na *Follies*?

Ne... To určitě ne. Jeho táta je sice právník, ale on sám ještě studuje. Studenti většinou nemají na to, aby si mohli dovolit vyhodit pět set liber za jedno představení, ať už je jakkoli skvělé.

Konečně se zase chopí hrníčku a dopije kávu. „Plány na večer bychom tedy měli. Teď zbývá jen rozhodnout, co podnikneme přes den.“

Opřu se do židle. „Myslela jsem, že to máš dnes v rukou ty.“

„No...“ Ještě pořád mu jiskří oči, i když se najednou tváří malinko stydlivě. „Jeden nápad bych měl, ale je to trochu turistickej kýč...“

Ráno: Fronta na Skleněný zvěřinec. Fronta na Follies.

Odpoledne: Louskáček?

Večer: Skleněný zvěřinec Večerní představení Follies – konečně!